

πρωτος βασιλις οτιν ταχη, κι όσο κι αν γεράνει στην περιφέρεια, που είναι περιφέρεια, θα δημιουργηθεί να τον φτάσει, και κυρίως στην αριθμητική, όπου ο Διαγόρας μπορεί να αφαιρέσει από το σαράντα εννιά το δεκατρία έτσι απέξω, ενώ εμείς μόλις που μπορούμε να πούμε τρία πλην ένα πόσο κάνει.

A. Ζέη, *H Κωνσταντίνα και οι αράχνες της*, εκδ. Κέδρος

1ο θέμα

- α. Ποιος είναι ο τόπος και ο χρόνος της ιστορίας;
- β. Πώς περιγράφει η Κωνσταντίνα την τάξη και τους συμμαθητές της; Ποιους ζεχωρίζει από την πρώτη μέρα και στη συνέχεια κάνει φίλους της και για ποιον λόγο;

Μονάδες 6

2ο θέμα

Ποιοι αφηγηματικοί τρόποι χρησιμοποιούνται στο κείμενο; Να αναφέρετε ένα παράδειγμα για κάθε περίπτωση.

Μονάδες 6

3ο θέμα

Επιλέξτε ένα από τα παρακάτω:

- α. Ποιες πληροφορίες μάς δίνει η Κωνσταντίνα για το εκπαιδευτικό σύστημα στη Γερμανία; Ποια η άποψη της δασκάλας-μαμάς της Κωνσταντίνας για αυτό το σύστημα και ποια η δική σας γνώμη; (150 λέξεις)
- β. Αφηγηθείτε από την πλευρά της Σίγκριντ την πρώτη γνωριμία με την Κωνσταντίνα. (περίπου 150 λέξεις)

Μονάδες 8

B. Κριτήριο αξιολόγησης στη Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΚΕΙΜΕΝΟ

Άλκη Ζέη, «Οι αναμνήσεις της Κωνσταντίνας από τη Γερμανία»

Στο μυθιστόρημα Η Κωνσταντίνα και οι αράχνες της (2002) η Άλκη Ζέη αφηγείται τις περιπέτειες μιας έφηβης που έρχεται στην Ελλάδα χωρίς τους γονείς της, για να ζήσει προσωρινά με τη γιαγιά της, ύστερα από εφτάχρονη παραμονή στη Γερμανία. Στο απόσπασμα που ακολουθεί, η δεκατριάχρονη πρωίδα αναπολεί τις πρώτες μέρες στο Άαχεν και τη γνωριμία της με το περιβάλλον του γερμανικού σχολείου, στο οποίο η μπτέρα της εργάζεται ως δασκάλα της ελληνικής γλώσσας.

Λένε πως, άμα πνίγεσαι στη θάλασσα, πριν βουλιάξεις για τα καλά, περνάει από μπροστά σου, σαν κινηματογραφική ταινία, όλη σου η ζωή. Κι εμένα τώρα, που βουλιάζω στη στεριά, περνάει από μπροστά μου όλη μου η ζωή στο Άαχεν.

Το σπίτι μας, σ' ένα μεγάλο δρόμο με δέντρα και στη μέση παρτέρια με λουλούδια.

Μένουμε στον τρίτο όροφο, και στο ισόγειο είναι το μαγαζί που πουλάει τα ψωμάκια. Το δωμάτιό μου μεγάλο, μ' ένα κρεβάτι σχεδόν διπλό, μπρούτζινο, σαν του παλιού καιρού, με τσέρκι¹ και κουνουπιέρα να το σκεπάζει ολόκληρο και να χώνεσαι μέσα να κάνεις όνειρα ξύπνια. Το είχα δει σε μια βιτρίνα, όταν πήγαμε με τη μαμά και τον μπαμπά να διαλέξουμε έπιπλα. «Αυτό θέλω». Εκείνοι γέλασαν. «Ας της κάνουμε το χατίρι», είπε ο μπαμπάς και μου το πήραν. Όταν μας το έφεραν στο σπίτι, ξάπλωνα με τις ώρες. Μια τρύπωνα κάτω από την κουνουπιέρα, μια την άνοιγα και κοίταζα απέναντι, από το μεγάλο παράθυρο που έπιανε όλο τον τοίχο, τα φανάρια της Άνναστρασσε – ένα δρόμο όχι πολύ μεγάλο, στολισμένο με παλιά φανάρια.

Εκεί πηγαίναμε με τον μπαμπά, μόλις τέλειωνα τα μαθήματά μου, να κάνουμε μια βόλτα, παρόλο που άρχιζε να σκοτεινιάζει. Όταν χιόνιζε, στραφτάλιζαν οι νιφάδες στο φως των φαναριών. Τις Παρασκευές, που δεν είχαμε σχολείο την άλλη μέρα ούτε εγώ ούτε ο μπαμπάς, πηγαίναμε βόλτα στους πεζόδρομους που ήταν εκεί γύρω, χαζεύαμε τα μαγαζιά, δηλαδή εγώ χάζευα, και καταλήγαμε σ' ένα μεγάλο καφενείο, το Κινγκ Κόλετζ, που είχε καρέκλες από χοντρή ψάθα και ξύλινα τραπέζια. Εγώ έπαιρνα μια ζεστή σοκολάτα κι ο μπαμπάς μια μπίρα. Αν χασομερούσαμε, μας έλεγε η μαμά γελώντας: «Πάλι έξω το ρίξατε;».

Εκεί, σ' αυτόν το δρόμο με τα φανάρια, έλεγα στον μπαμπά όλα μου τα μυστικά. «Κωνσταντινιώ», έτσι με φώναζε ο μπαμπάς, «τι καινούριο έχουμε σήμερα;». Κι εγώ άρχιζα και δεν τέλειωνα· τα πιο πολλά για το σχολείο, που το λάτρευα.

Το αγάπησα από τη στιγμή που το είδα. Παρόλο που, πριν μπούμε μέσα την πρώτη μέρα, χτυπούσε η καρδιά μου σαν τρελή, και τα χέρια μου, που κρατούσε το ένα ο μπαμπάς και το άλλο η μαμά, είχαν ιδρώσει.

1. τσέρκι: μεταλλικό στεφάνι στο παρελθόν χρησιμοποιούνταν από τα παιδιά ως παιχνίδι